

Ensamheten

Den här texten skrev jag under mitt första fängelsestraff, när jag var 19 år.

Oscar Mura och **Lasse Strömstedt** gjorde ett projekt för kvinnor och män som satt inne och som skrev. En lärare jag haft tänkte på mig och bad mig skicka in några av mina texter. Jag skickade fem och fick med tre i en antologi. Det här är en av dem.

Jag stänger dörren efter mig
Som så många gånger förut
Sätter på säkerhetskedjan
Slänger jackan på sängen
Skyndar mig fram
till det vita bordet
som står framför soffan
Tänder det röda ljuset
Jag släcker lampan
och går ut i köket
Tar fram ett glas
fyller det med vatten

Ensamheten sluter sig om mig

Jag går till
det vita bordet
Jag tar fram mina saker
sätter mig sakta ner i soffan
Det suger i magen
och jag skyndar mig
Jag sätter på vår låt
" No ordinary Love"

Jag drar upp tröjan
Mina ögon tittar livlöst
på armvecken

Varför???

Jag är van nu,
det var jag inte förr
Min själ finns ej längre kvar
och mina drömmar är döda
Jag känner etersmaken i munnen
och äntligen smälter jag
och min kropp ihop
Mina ögon sluts

Ensamheten känns inte längre

Ingen smärta finns kvar...
Sen minns jag inget mer...